

DESMITĀ NODAĻA

DRAUDZES PERIODU KOPSAVILKUMS

Tā kā mūsu pētījuma gaitā mēs izskaidrojām, pantu pēc panta, tās Svēto Rakstu vietas, kuras attiecas uz šiem Septiņiem Draudzes Periodiem, mēs neesam parādījuši vienlaidu draudzes vēsturisko modeli tā, kā mums to būtu vajadzējis izdarīt. Tāpēc tagad mūsu nodoms ir izmantot tam šo nodaļu un, sākot ar Efezas Periodu, pārskatīt visus draudzes periodus un tās vēsturi, kā to Jānim bija parādījis Dieva Gars. Mēs neko jaunu nepievienosim, bet tikai sasaistīsim kopā to, kas jau ir pateikts.

No mūsu izpētes mēs jau esam iemācījušies, ka liela daļa no Atklāsmes Grāmatas tiek pilnīgi nepareizi saprasta, jo agrāk mēs nezinājām, par “draudzi” par kuru tiek runāts un uz kuru tiek runāts šajā Grāmatā, nesauc tikai “ekkklesia” (jeb “izredzētā”, “Kristus miesa”, “Līgava”), bet ar to tiek domāts visu cilvēku kopums, kuri tiek saukti par kristiešiem, neskatoties uz to, vai viņi ir patiesi, vai vienīgi formāli kristieši. Tāpat kā viss Israēls NAV Israēls (vēstule Romiešiem 9:6), tāpat visi kristieši NAV kristieši. Tādējādi mēs ieraudzījām, ka draudze sastāv no diviem vīnogulājiem, no īstā un no viltus. Šos divus vīnogulājus motivē divi dažādi gari – vienam no tiem ir Svētais Gars, bet otram ir antikrista gars. Abi šie vīnogulāji saka, ka pazīst Dievu un ka ir Dieva atzīti. Tie abi saka, ka runā Dieva vārdā. Tie abi tic noteiktām pamata patiesībām un nav vienisprātis citās. Taču, tā kā tie abi saucas Tā Kunga vārdā (viņi tiek saukti par kristiešiem), tad šādi viņi nepārprotami pretendē uz radniecību ar To Kungu (Dievs to sauc par laulību), un Dievs abus šos vīnogulājus sauc pie atbildības Savā priekšā, un tāpēc Viņš vērsas pie katra no tiem.

Vēl mēs ieraudzījām, ka abi šie vīnogulāji augs cieši līdzās viens otram līdz pat periodu beigām, kad tie abi sasniegs briedumu un to abu raža tiks novākta. Viltus vīnogulājs nespēs uzveikt un iznīcināt patieso vīnogulāju, taču arī patiesais vīnogulājs nebūs spējīgs ievest viltus vīnogulāju glābjošās attiecībās ar Jēzu Kristu.

Mēs apgūvām arī šo pārsteidzošo patiesību: Svētais Gars var nonākt un patiesām arī nonāk pār neatdzimušajiem viltus vīnogulāja kristiešiem un vareni izpaužas dažādās zīmēs un brīnumos; tāpat kā Jūdām bija konkrēta kalpošana Svētajā Garā, kaut arī viņš tika nosaukts par velnu.

Paturot prātā šos principus, vēlreiz pārskatīsim draudzi šajos septiņos vēsturiskajos periodos.

Draudze piedzima Vasarsvētku dienā. Pirmajam Ādamam tika iedota līgava tieši no Dieva rokas, un īsu brīdi viņa bija neaptraipīta. Tāpat arī Kristum, pēdējam Ādamam, Vasarsvētku dienā tika iedota tīra un jauniņa līgava, un kādu laiku viņa palika savrup un bez traipa. *“Neviens cits neuzdrīkstējās viņiem piebiedroties.”* Apustuļu darbi 5:13 [Jaunā latv. Bībele]. *“Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.”* Apustuļu darbi 2:47. Mēs nezinām, cik ilgi tas turpinājās, taču pienāca diena, kad tāpat kā Ieva tika sātana kārdināta un pavesta, tā arī draudze apgānījās, kad tajā ienāca antikrista gars. *“Tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē.”* Jāņa 1. vēstule 4:3. Un attiecībā uz Savu līgavu tajā pirmajā periodā Jēzus teica: *“Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību. Tad nu atceries, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.”* Atklāsmes Grāmata 2:4-5. Tajā pirmajā periodā draudze jau bija *“kritusi sieviete”*. Tāpat kā sātans bija ieguvis Ievu pirms Ādama, tāpat arī tagad sātans bija pāvedis draudzi, Kristus līgavu, pirms “Jēra kāzu mielasta”. Un kas tieši ienāca draudzē, kas izraisīja šo krišanu? Tikai un vienīgi Atklāsmes Grāmata 2:6 – “NIKOLAĪTU DARBI”. Jau šis pirmais periods bija pārstājis sekot tīrajam Dieva Vārdam. Viņi novērsās no Dieva prasības, ka draudzei ir jābūt pilnīgi atkarīgai no Viņa (esot pilnībā atkarībā no Dieva, lai piepildītu Viņa Vārdu no sākuma līdz beigām, neatkarīgi no cilvēciskās pārvaldes), un ieviesa nikolaītisma sistēmu, kas nozīmē organizēt draudzē cilvēcisko valdības formu, lai darītu to pašu, ko dara jebkura pārvalde: izdotu likumus un noteikumus. Viņi izdarīja tieši to, ko izdarīja Israēls. Viņi pieņēma cilvēcisko pārvaldi Vārda un Gara vietā.

Bija ienākusi nāve. Kā mēs to zinām? Vai tad mēs nedzirdam, kā atskanēja Gara balss tajā pirmajā periodā visiem, kuri sadzirdēs? – *“Tam, kas uzvar, Es došu ēst no DZĪVĪBAS KOKA, kas ir Dieva paradīzē.”* Draudze jau bija uzņēmusi sevī pārāk daudz no nāves koka (jeb konfesionālā viltus vīnogulāja), kura gals ir uguns jūrā. Tagad vairs nav ķerubū ar liesmojošiem zobeniem, kas apsargā Dzīvības Koku. Dievs vairs neaiziet no draudzes vidus, kā Viņš aizgāja no Ēdenes. Nē, Viņš arvien būs Savas draudzes vidū līdz pat pēdējam periodam. Un līdz tam laikam Viņš aicina visus atnākt.

Un tā, šeit es lūdzu jūs būt ļoti uzmanīgiem. Šis ir vēstījums Efezas draudzes eņģelim – tas nav vēstījums tai vietējai Efezas draudzei. Tas ir vēstījums konkrētajam PERIODAM. Un šim periodam pašam sevī bija gan patiesības sēkla, gan arī maldīšanās sēkla, tieši tā, kā tas ir parādīts līdzībā par kviešiem un nezālēm. Draudzes periodi – tas ir lauks, un uz šī lauka atrodas gan kvieši, gan nezāles. Viltus draudze organizējās un cilvēciskoja pārvaldi un Vārdu, un cīnījās pret patiesajiem kristiešiem.

Nezāles vienmēr plaukst un aug varenāk par kviešiem vai citiem kultivētiem augiem. Tajā pirmajā periodā nezāļu draudze auga ļoti ātri. Bet krāšņi auga arī kviešu draudze. Šī pirmā perioda beigās viltus vīnogulāja draudzēs pieauga nikolaītu darbi, un pieņēmas spēkā arī viņu mēģinājumi izplatīt savu ietekmi ārpus vietējās kopienas robežām. Viņu ietekme bija jūtama arī patiesajā draudzē, jo tādi vīri kā cienījamais Polikarps sāka saukt sevi par *bīskapiem*, piedēvējot šim titulam to, kas saskaņā ar Dieva Vārdu tam nepiemita. Tāpat šajā periodā draudze bija pazaudējusi savu pirmo mīlestību. Šī mīlestība tika simboliski attēlota kā līgavas un līgavaīņa mīlestība stājoties laulībā un laulības dzīves pirmajos gados. Šī pilnīgā mīlestība un pilnīgā atdošanās Dievam bija sākusi atdzist.

Taču pievērsiet uzmanību, ka Atklāsmes Grāmata 2:1 parāda Kungu Jēzu kā tādu, kas stāv Savas draudzes vidū un tur vēstnešus Savā labajā rokā. Viņš neatstāj draudzi, tāpēc ka viņa ir kritusi, tāpēc ka draudze kopumā ir patiesības un viltus sajaukuma stāvoklī. Viņa pieder Viņam, un šo taisnību pilnībā apliecina vēstule Romiešiem 14:7-9: *“Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam. Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam. Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem.”* Pie krusta Viņš nopirka VISUS cilvēkus, kas dzīvo šajā pasaulē. Tie pieder Viņam. Viņš ir mirušo un dzīvo Kungs (attiecībā uz īpašumtiesībām, nevis uz radniecību). Un Viņš staigā šī ķermeņa jeb miesas vidū, kurā pašā ir dzīvība un nāve.

Tas, kas bija iestādīts pirmajā periodā, attīstīsies otrajā periodā un visos pārējos periodos, līdz tas sasniegs briedumu, un raža tiks novākta. Tāpēc varam sagaidīt, ka Smirnas periodā caur Gara atklāsmi šī visas kopējā draudzes vēsture atvērsies vēl vairāk un kļūs labāk saprotama.

Šajā periodā viltus vīnogulāja naidis pieauga. Lasot devīto pantu, mēs redzam, ka viņi ir atdalījušies no patiesā vīnogulāja sabiedrības. Viņi izgāja no viņiem. Viņi bija meļi. Viņi sauca sevi par tiem, kas viņi nebija. Bet vai Dievs viņu iznīcināja? Nē. *“Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam.”*

Bet, Kungs, viņus vajag iznīcināt, jo viņi iznīcina Tavus ļaudis, viņi tos nogalina.”

“Nē, neaiztieciet viņus. Bet Savai līgavai Es saku: "Esi uzticīga līdz nāvei. Mīli Mani vēl vairāk.””

Mēs nekļūdīgi sapratām, ka šis viltus vīnogulājs ir sātana vīnogulājs. Tā ir viņa (sātana) sapulce. Viņi sanāk kopā Dieva Vārdā un melo, ka pieder Kristum. Viņi sludina, māca, krista un pielūdz, viņi līdzdarbojas dažādos rituālos, kurus Kristus ir devis draudzei, un tomēr viņi nav no Dieva. Taču, tā kā viņi saka, ka ir no Dieva, tad Dievs prasa no viņiem atbildību, un katrā periodā Viņš runā par viņiem un runā uz viņiem. Viņi mums ļoti atgādina Bileāmu [Balaamu]. Viņam bija pravietiska kalpošana. Viņš zināja, kā pienācīgi tuvoties Dievam, kā tas bija redzams, kad viņš upurēja šķīstus dzīvniekus. Un tomēr viņš nebija paties VĀRDA PRAVIETIS, jo, kad Dievs pateica viņam neiet un nepagodināt ar savu klātbūtni ķēniņu Balaku, viņš tik un tā meklēja iespēju aiziet, jo viņu mudināja viņa kāre pēc zelta un prestiža. Tad Dievs ļāva viņam iet. Dieva pilnīgā griba tika aizstāta ar pieļaujamo Dieva gribu, un tas notika Bileāma “sirds vēlēšanās” dēļ. Faktiski Dievs pateica: “Labi, ej.” Vai tad Dievs bija mainījis Savas domas? Nē, draugi. Kaut arī Bileāms devās ceļā, Dieva prāts piepildījās. Bileāms neatcēla Dieva gribu. Dievs tik un tā panāca Savu. Zaudētājos palika pats Bileāms, jo viņš apgāja Vārdu. Un šodien notiek tieši tas pats: sievietes sludina, organizācijas, viltus mācības utt., un cilvēki pielūdz Dievu, viņiem ir Gara izpausmes, un viņi turpina doties uz priekšu, tāpat kā to darīja Bileāms, apgalvojot, ka uz viņiem ir runājis Dievs, pat tad, ja saņemtais uzdevums ir pretrunā atklātajam Vārdam. Un es nenoliedzu, ka Dievs uz viņiem patiešām ir runājis. Taču tas bija tieši tāpat, kā Viņš runāja uz Bileāmu tajā otrajā reizē. Zinādams, ka pats savas sirds iegribu Bileāms vēlējās vairāk par Vārdu, Viņš to viņam iedeva, kaut arī beigās tik un tā īstenojās VIŅA GRIBA; tā arī šodien Dievs ļauj cilvēkiem, lai tie seko savas sirds vēlmēm, jo viņi jau ir atraidījuši Vārdu. TAČU PAR SPĪTI VISAM TIK UN TĀ ĪSTENOSIES DIEVA PRĀTS. Āmen. Es ceru, ka jūs to saprotat! Tas ne tikai padarīs skaidrāku daudz ko no redzētā visos periodos, bet jo īpaši tas palīdzēs saprast šo pēdējo periodu, kurā ir tik daudz izpausmju un ārēju svētību, kaut arī viss periods kopumā ir tik lielā pretrunā ar “Vārdā Atklāto Dieva Gribu”.

Šis periods saņēma tik skaļu un skaidru vēstījumu, kā neviens cits. Tā bija un ir šī Vecās Derības patiesība – “verdzenes dēls mocīs brīvās dēlu, kamēr verdzenes dēls netiks padzīts”. Tas ļauj mums saprast,

ka sātana naidis un zaimi pret patiesajiem kristiešiem īstenosies caur tādu cilvēku grupu, kuri ir formāli, liekuļoti kristieši, un tas pieņemsies spēkā līdz laikam, kad Lāodikejas perioda beigās šo viltus vīnogulāju Dievs izraus ar visām saknēm.

Trešais periods caur pravietojuma Garu atklāja, ka pasaulīgā draudze pieņems nikolaītismu kā mācību. Garīdzniecības atdalīšana no pārējiem draudzes locekļiem pārauga no Bībeliskās patiesības par vecajiem (vietējo draudžu ganiem), kuri pārvaldīja draudzi ar Dieva Vārda palīdzību, uz “nikolaītu darbiem”. Tagad garīdzniecība sev piešķīra dažādas pakāpes, vienu virs otras, taču šādai formulai nav nekāda pamatojuma Svētajos Rakstos. Un vēlāk tas pārauga priesterībā, kas ielika garīdzniecību starp Dievu un cilvēkiem, dāvājot šai garīdzniecībai noteiktas tiesības un vienlaicīgi noliedzot tiesības, kuras Dievs bija devis visiem draudzes locekļiem. Tā bija nelikumīga piesavināšanās, un šajā periodā tā kļuva par mācību. Draudzē tas tika ieviests kā Dieva Vārds, kāds tas it nemaz nebija. Taču garīdzniecība to sauca par Dieva Vārdu, un tādējādi šī mācība bija antikrists.

Tā kā cilvēciskā pārvalde – tā ir vistīrākā politika, draudze tika iejaukta politikā. Šo iesaistīšanos ļoti atbalstīja kāds imperators-diktators, kurš apvienoja baznīcas politiku ar valsts politiku un ar spēka palīdzību nostiprināja šo viltus draudzi (sātanisko maldu reliģiju) kā patieso reliģiju. Un pēc vairāku imperatoru dažādajiem rīkojumiem mēs ieraugām, kā šī viltus draudze ar valsts varas palīdzību nu jau vēl alkatīgāk iznīcina patieso vīnogulāju.

Diemžēl arī patiesais vīnogulājs nebija pilnīgi imūns pret šo mācību. Es ar to nedomāju, ka patiesais vīnogulājs jebkad būtu ieviesis šīs nikolaītu idejas kā mācību. Ne tuvu tam. Taču šis mazais nāves tārpiņš neatlaidīgi sūca dzīvību no patiesā vīnogulāja, cerot, ka kādu dienu tas kritīs. Pat patiesās draudzes vidū tie vīri, kurus Dievs bija aicinājis kā uzraugus jeb draudzes sargus, uzskatīja, ka šis tituls nozīmē nedaudz vairāk nekā tikai vietēju atbildību. Tajā laikā draudzē jau vairs nebija tās tīrās izpratnes, kāda bija Pāvīlam. Jo Pāvils bija teicis: *“Un tie slavēja Dievu manī.”* [Latv. Bībele: *“Un tie slavēja manis dēļ Dievu.”* Vēstule Galatiešiem 1:24–Tulk.] Neskatoties uz visu savu autoritāti Pāvils ļaužu skatus vienmēr vērsa uz Dievu, no Kura ir visa autoritāte. Bet garīdzniecība vienmēr raudzījās uz Dievišķo vadību PLUS CILVĒCISKO vadību, šādi parādot godu tur, kur gods nepienācās, un mēs ieraugām, ka patiesā draudze bija sasmērējusies ar cilvēciskošanu. Kad bija ieviests nikolaītisms – apustuliskā pēctecība, cilvēku ielikti kalpotāji, iebalsoti draudzes gani utt., viltus draudzei bija palicis vairs tikai viens solis, lai ieietu balaamismā. Otrais solis uz “sātana dziļumiem” jau bija sācies.

Šis otrais solis bija Bileāma jeb Balaama mācība (kas ir aprakstīta Atklāsmes Grāmatā 2:14), ar kuru Balaams iemācīja Balakam, kā novest no ceļa Israēla bērņus ar *“kopējas sanāksmes”* palīdzību. Tajā viesiem bija jādara vēl divas lietas, kuras bija pretrunā Dievam Vārdam. Jūs atceraties, ka Balaks meklēja palīdzību, lai saglabātu savu karaļvalsti. Viņš pasauca Bileāmu, visietekmīgāko tā laika garīgo personu, un Bileāms deva padomu, kas ievilināja lamatās un iznīcināja Israēlu. Šis padoms, pirmkārt, bija piedāvāt visiem sanākt kopā un visu pārrunāt, un kopā paēst, un nogludināt visas nesaskaņas. Galu galā savstarpēja saprašanās ir ļoti svarīga; kad tāda ir panākta, tad var virzīties jau tālāk. Nākošais solis bija kopīga pielūgsmē un, protams, neliels spiediens no namatēva puses parasti liek ciemiņiem iet ievērojami tālāk, nekā tie bija domājuši darīt. Lūk, un tas notika ne tikai ar Dieva draudzi Vecās Derības laikā, bet tas notika arī ar Jaunās Derības draudzi, jo bija kāds imperators, kuram, tāpat kā Balakam, bija vajadzīga palīdzība, lai nostiprinātu savu karaļvalsti. Tāpēc Konstantīns uzaicināja formālos kristiešus, Pirmo Romas Kristiešu Draudzi, lai tā palīdzētu viņam iegūt kristiešu atbalstu, jo kristiešu skaits bija ļoti liels. Gala rezultātā 325. gadā notika Nikejas Padome, kurā pēc Konstantīna uzaicinājuma sanāca kopā gan patiesie, gan formālie kristieši. Īstajiem kristiešiem vispār nevajadzēja pat iet uz šo satikšanos. Neraugoties uz visiem Konstantīna mēģinājumiem viņus visus apvienot, patiesie ticīgie saprata, ka ir nokļuvuši nepareizā vietā, un no turienes aizgāja. Bet tos, kuri palika, Konstantīns apdāvināja no valsts kases un piešķīra viņiem politisko un fizisko varu. Cilvēki tika ievesti elku pielūgsmē un spiritismā, jo šajās celtnēs tika novietotas svēto vārdos nosauktas skulptūras, un cilvēki tika iemācīti sarunāties ar mirušajiem jeb pielūgt svētos, kas ir tīrs spiritisms. Tās barības (Dieva Vārda) vietā, kura cilvēkam tik tiešām ir vajadzīga, viņiem tika dotas ticības mācības, dogmas un rituāli, kurus ar varu uzspieda valsts vara, un it īpaši nozīmīgi bija tas, ka viņiem tika iedoti trīs dievi ar Vienīgā Patiesā Dieva trīskāršo vārdu, bet ūdens kristības Kunga Jēzus Kristus Vārdā tika aizvietotas ar pagānisko kristīšanos trīs titulos.

Patiesajiem ticīgajiem uz turieni vispār nebija jāiet. Viņi jau bija zaudējuši lielu daļu patiesības, un tagad viņi zaudēs arī pareizu Dieva Personības izpratni un ūdens kristībās Jēzus Vārda vietā pieņems titulus.

Tagad ļoti uzmanīgi aplūkojiet šo Bileāma mācību. Ievērojiet, ka, pirmkārt, tas ir apzinātais un pārdomātais samaitātas garīdzniecības manevrs ar mērķi piesaistīt cilvēkus sev, tīši ievēdot tos neticības

grēkā. Nikolaītu mācība – tā bija garīdzniecības samaitāšanās, kad viņi centās iegūt politisku varu viņu pašu starpā; bet balaamisms – tā ir cilvēku pakļaušana savai ticības mācības un pielūgsmes sistēmai ar mērķi viņus kontrolēt. Tagad skatieties uzmanīgi: kas tieši piesaistīja cilvēkus formālajai draudzei un tādējādi tos iznīcināja? Tās bija ticības mācības un dogmas, kas bija izveidojušās baznīcas doktrīnās jeb reglamentos. Tā bija Romas Katoļu Baznīcas mācība. Cilvēkiem netika dota īstā barība – Vārds. Viņiem deva barību, kuras izcelsme bija elku pielūgsmē, kristiešu terminoloģijā noslēpts Babilonas pagānisms. Un tieši tas pats gars un tā pati mācība šobrīd ir visu protestantu vidū, un to sauc par KONFESIJU. Nikolaītisms ir organizēšanās, draudzes vadības cilvēciskošana, un tādējādi – Gara noraidīšana. Balaamisms ir konfesionālisms, kad Bībele tiek aizvietota ar draudzes mācību grāmatu. Un pat šajā laikā daudzi no Dieva ļaudīm ir noķerti šajā konfesiju slazdā, un Dievs uz viņiem sauc: *“Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.”* Redziet, viņi nezina patiesību. Taču, ja šajā brīdī notiktu līgavas aizraušana, nezināšana nederētu kā apeliācija Dieva sodam par atrašanos ienaidnieka rindās.

Garīdzniecības organizēšanās hierarhijā, vienam virs otra, līdz galu galā nonāk līdz galvai, prezidentam – tā ir antikrista gara izpausme. Nav nozīmes, cik brīnišķīgi un cik nepieciešami tas izskatās, tā ir tikai cilvēciskā domāšana, kas ieņem Dieva Vārda vietu. Un ikviens, kurš atrodas šajās organizētajās konfesijās, atrodas pašā antikrista sistēmas viducī. Tagad ļaujiet man paskaidrot un pateikt, lūk, ko: ES NEESMU PRET CILVĒKIEM. ES ESMU PRET SISTĒMU!

Līdz ar šo valsts un baznīcas savienošanos viss bija sagatavots Tumšajiem Viduslaikiem. Un tik tiešām, uz tūkstoš gadiem draudze iegāja tumsas dziļēs, iepazīstot sātana dziļumus. Kad reliģiozi cilvēki pieņēma gan nikolaītismu, gan balaamismu, un turklāt viņiem ir politiskā, finansiālā un fiziskā vara, lai to atbalstītu, tad viņi var doties tikai vienā virzienā – taisni iekšā Jezabeles mācībā. Kāpēc mēs tā runājam? Jo, kā mēs jau norādījām ceturrtā perioda izpētē, Jezabele bija sidoniete, un viņas tēvs bija Etbaals, Astartes priesteris-ķēniņš; viņš bija slepkava. Šī sieviete apprecējās ar Ahabu (Israēla ķēniņu) politiska izdevīguma dēļ. Pēc tam viņa sagraba savās rokās tautas reliģiju, noslepkavoja levītus un uzcēla tempļus, kuros lika tautai pielūgt Astarti (Venēru) un Baalu (sauļes dievu). Viņa izveidoja mācību un pavēlēja saviem priesteriem to mācīt, un viņi, savukārt, panāca, lai cilvēki to pieņemtu. Šajā līdzbā ir labi redzams, kāda bija formālā draudze Tumšajos Viduslaikos. Viņi pilnībā atstāja Dieva Vārdu, neskaitot Dieva Personas vārdus un nosaukumus un dažus Svēto Rakstu principus. To, ko viņi paņēma no Bībeles, viņi izkropļoja, izmainot tā patieso nozīmi. Viņu bīskapu kolēģijas sarakstīja plašus apcerējumus, viņu pāvesti pasludināja sevi par nekļūdīgiem un teica, ka ir saņēmuši atklāsmi no Dieva, un runāja uz cilvēkiem, it kā viņi pārstāvētu Dievu. To visu mācīja priesteriem, kuri ar baiļu palīdzību panāca, lai cilvēki tam notic. Citādāk domājošos gaidīja nāve vai izslēgšana no baznīcas, kas varēja būt pat ļaunāka nekā nāve. Tagad par situācijas noteicēju kļuva šī baznīca ar pārliecinošo balsi, un, būdami mežonīgā niknumā un ar varu savās rokās, viņi dzēra mocekļu asinis, līdz visi patiesie kristieši bija gandrīz iznīcināti, un no Vārda gandrīz nekas nebija palicis, un Svētā Gara izpausme bija pavisam niecīga. Tomēr patiesais vīnogulājs cīnījās un izdzīvoja. Dievs bija uzticīgs šim mazajam ganāmpulciņam, un par spīti tam, ko Roma darīja ar viņu miesām, tā nespēja nogalināt to Garu, kas bija viņos; un Patiesības Gaisma turpināja mirdzēt, Svētā Gara spēka atbalstīta.

Tagad es vēlos izteikt piezīmi, kas daudz ko izskaidros. Skatieties. Nikolaītu darbi un mācības, Bībeles mācība un viltus pravietes Jezabeles mācība – tie nav trīs gari, nedz arī trīs garīgie principi. Tās ir tikai viena un tā paša gara trīs dažādas izpausmes, tam ejot no dziļuma dziļumā. Patiesībā, tas viss kopumā ir organizācijas antikrista gars savās trīs dažādajās stadijās. Kad garīdzniecība nošķīrās un organizējās, viņi apspieda cilvēkus, ievedot viņus organizācijā un arī piesaistot cilvēkus tai. Šīs organizēšanās pamatā bija ticības mācības un dogmas, kuras viņi mācīja cilvēkiem tīrā Dieva Vārda vietā. Rituāliem un ceremonijām tika dāvāta arvien lielāka vieta pielūgsmē, un drīzumā visa šī sistēma kļuva par kareivīgu un velnišķīgu spēku, kas darīja visu iespējamo, lai visus kontrolētu, izmantojot pārliecinošas runas vai burtisku spēku. Enerģiju tā ieguva no saviem viltus pravietojumiem, nevis no Dieva Vārda. Tagad tas bija absolūts antikrists, kaut arī viņš nāca Kristus Vārdā.

Pēc šķietami bezgalīga laika, kurā Patiesībai noteikti bija jābūt mirušai, cilvēki sāka protestēt pret Romas Katoļu Baznīcas nekrietnībām, jo nebija iespējams pat iztēloties, ka Dievs varētu būt tādā mācībā un tādā uzvedībā. Šos protestus vai nu neņēma vērā, un tie, nespējot piesaistīt uzmanību, izdzisa, vai arī tos apslāpēja Roma. Taču tad Dievs Savā suverēnajā žēlastībā atsūtīja vēstnesi vārdā Mārtiņš Lutērs, lai sāktos reformācija. Viņš darbojās gaisotnē, kurā Romas Katoļu Baznīca bija ieguvusi tādu milzīgu varu, ka teju teju bija gatava pati tajā sapīties un nožņaugties. Kad Lutērs sludināja taisnošanu caur ticību, patiesais vīnogulājs pirmo reizi daudzu gadsimtu laikā sāka kupli pieaugt. Formālā draudze savam atbalstam bija izmantojusi valsts varu, bet tagad šī valsts vara sāka vērsties pret viņu pašu. Un tieši šeit Lutērs pieļāva savu kļūdu, un

klūdējās arī patiesie ticīgie. Viņi atļāva, lai valsts viņus finansē, tāpēc šis periods Vārdā tālu uz priekšu netika. Taču pateicība Dievam, ka tas aizgāja, cik vien tālu varēja. Tomēr, tā kā tas ļoti lielā mērā balstījās uz politisko varu, šis periods noslēdzās ar organizēšanos, un tā cilvēku grupa, kas Lutera paaudzes laikā bija atšķēlusies no viltus vīnogulāja, tagad atgriezās atpakaļ, lai būtu netikles meita, jo tā iegāja taisni nikolaīsmā un balaamismā. Šajā periodā bija daudzas šķelšanās, un, lai saprastu, cik tālu viņi bija no patiesās sēklas, var vienkārši palasīt vēsturi un redzēt, kā viņi viens otru vajāja, dažreiz pat līdz nāvei. Taču viņu vidū bija *daži*, tāpat kā vienmēr ir katrā periodā.

Lūk, šajā periodā mēs priecājamies par sekojošo: bija sākusies Reformācija. Tā nebija atdzimšana, bet gan reformācija. Tā nebija arī restaurācija jeb atjaunošana. Taču kviešu grauds, kas bija nomiris Nikejā un satrūdejis Tumšajos Viduslaikos, tagad izdzina patiesības asniņu, un tas nozīmēja, ka kaut kad nākotnē, Lāodikejas Perioda beigās, tieši pirms Jēzus atnākšanas, draudze no jauna būs Kviešu Sēklas Līgava, bet nezāles tiks savāktas un sadedzinātas uguns jūrā.

Tā kā piektais periods, pateicoties drukas izgudrošanai, bija pavēris lielas iespējas Vārda izplatīšanai, sestais periods to efektīvi izmantoja. Šis periods bija restaurācijas otrā stadija, un, kā mēs sacījām jau iepriekš, tas bija vārpiņas ziedēšanas laiks. Tas bija izglītības uzplaukums. Tas bija inteligentu cilvēku, kuri mīlēja Dievu un Viņam kalpoja, periods. Misionāru bija pārpilnam, un Vārds izplatījās pa visu pasauli. Tas bija brāļu mīlestības periods. Tas bija atvērto durvju periods. Tas bija pēdējais ilgais periods, un pēc tā bija jānāk Lāodikejas Periodam, kas būs ļoti īss.

Šajā periodā patiesais vīnogulājs plauka un zēla kā nekad agrāk, ja skatās uz cilvēku skaitu vietējā draudzē un ārvalstīs. Šis periods priekšplānā izvirzīja svētus vīrus. Patiesais vīnogulājs izplatījās, bet viltus vīnogulājs atkāpās. Lai kur arī devās patiesais vīnogulājs, Dievs deva gaismu un dzīvību, un laimi. Kļuva redzams, kas tad īsti bija šis viltus vīnogulājs: tumsība, posts, nabadzība, analfabētisms un nāve. Un tāpat kā viltus vīnogulājs savas varas dienās nespēja iznīcināt patieso vīnogulāju, tāpat arī patiesais vīnogulājs tagad nespēja atvest viltus vīnogulāju atpakaļ pie Jēzus Kristus. Taču šis viltus vīnogulājs nostiprinājās ierakumos, gaidot pēdējā perioda beigu daļu, kad tas no jauna atkaros pilnīgi visu, izņemot to mazo izredzēto ganāmpulciņu, Dieva patieso vīnogulāju.

Tomēr šis periods mūs ļoti skumdina, kad mēs saprotam, ka katra varenā Dievišķā atmoda (un tādu ir bijis daudz) atstāja neizdarītu vienu lietu: viņi neizmēza ārā nikolaītu mācību, jo viņi visi vēlāk organizējās un nomira. Pēc tam viņi pārgāja konfesijās, lai noturētu garīgi mirušos ganībās, kurās nav ēdamā. Viņi to nesaprata, bet katra grupa bija sasmērējusies ar vienu un to pašu kļūdu, un, kad garīgās atmodas uguns sāka apdzist, organizācija ņēma virsroku, un cilvēki kļuva par konfesijām. Viņi tikai saucās par kristiešiem, kaut arī katra grupa ar tādu pašu pārliecību kā Romas Katoļu Baznīca apgalvoja, ka viņiem ir taisnība, bet visi pārējie kļūdās. Patiesi, viss bija sagatavots, lai pēdējā periodā meitas atgrieztos mājās, atpakaļ uz Romu, zem savas mātes vistas spārna.

Un tā mēs esam nonākoši līdz pēdējam periodam – Lāodikejas Periodam. Tas ir mūsu periods. Mēs zinām, ka tas ir pēdējais periods, ebreji ir atgriezušies Palestīnā. Nav svarīgi, kā viņi tur nokļuva, viņi ir tur. Un šis ir plaujas laiks. Taču, pirms raža var tikt novākta, tai ir jānogatavojas, ir jānobriest abiem vīnogulājiem.

Luterāņu Periods bija pavasaris. Veslija Periods bija vasara, augšanas laiks. Lāodikejas Periods ir ražas novākšanas laiks, kad tiek sasiestas kopā nezāles sadedzināšanai un tiek savākti kvieši Tam Kungam.

Plaujas laiks. Vai jūs esat ievērojuši, ka plaujas laikā nobriešana notiek paātrināti, bet augšana tai pat laikā palēninās, līdz apstājas pavisam? Vai tad tieši to mēs neredzam šajā laikā? Viltus vīnogulājs zaudē tūkstošus, kuri pievēršas komunismam un visādām citādām ticībām. Viņu skaits nepieaug, kaut arī viņi grib, lai mēs tā domājam. Šī viltus vīnogulāja ietekme uz cilvēkiem vairs nav tāda kā agrāk, un ļoti bieži iešana uz draudzi ir tikai izrāde. Bet patiesais vīnogulājs? Kā ir ar viņu? Vai tas aug? Kur ir tie milzīgie pūļi, kuri arvien nāca uz garīgo atmodu sanāksmēm un atsaucās aicinājumam nožēlot grēkus? Vai tikai vairumā gadījumu viņus nevirza vienīgi emocijas vai vēlme pēc kaut kā fiziska, un nevis alkas pēc tā, kas ir patiesi Garīgs? Vai tikai šis periods nav līdzīgs tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā un durvis tika aizvērtas, un tomēr Dievs vilcināja sodu septiņas dienas? Šajās septiņās klusuma dienās neviena dvēsele burtiskā nozīmē netika pievērsta Dievam.

Un tomēr tas ir plaujas laiks. Tātad šinī periodā uz skatuves ir jāuznāk tiem, kas atvedīs šos kviešus un nezāles līdz briedumam. Nezāles jau lielā ātrumā nobriest samaitātu skolotāju uzraudzībā, kuri novērš cilvēkus no Vārda. Taču arī kviešiem ir jānobriest. Un pie tiem (pie kviešiem) Dievs sūta *Pravieti-Vēstnesi*,

kuram ir apstiprināta kalpošana, lai izredzētie viņu pieņemtu. Viņi klausīsies viņā, tāpat kā pirmā draudze klausījās Pāvīlā, un viņi nobriedīs Vārdā, līdz kļūs par Vārda Līgavu, un viņu vidū izpaudīsies vareni darbi, kādi vienmēr ir klātesoši tīram Vārdam un ticībai.

Viltus draudzes grupas apvienosies vispasaules draudžu padomē. Šī vispasaules draudžu padome – tas ir ZVĒRAM CELTAIS TĒLS. Atklāsmes Grāmata 13:11-18: *“Tad es redzēju citu zvēru izkāpjām no zemes: tam bija divi ragi, tādi kā jēram, bet tas runāja kā pūķis. Tam bija pirmā zvēra vara visā pilnībā viņa priekšā, un tas piespieda zemi un tās iedzīvotājus pielūgt pirmo zvēru, kura nāves brūce bija dziedināta. Tas dara lielas brīnuma zīmes, uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku acu priekšā. Tas pievil zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt zvēra priekšā; tas aicina zemes iedzīvotājus celt tēlu zvēram, kam ir zobena brūce un kas tomēr palicis dzīvs. Tam bija dotas spējas iedot dzīvības garu zvēra tēlam, lai zvēra tēls varētu runāt un panāktu to, ka visi, kas nepielūgtu zvēra tēlu, tiktu nokauti. Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa. Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.”* Lūk, atcerieties, ka tieši Pagāniskā Romas Impērija tika sakauta ar zobenu. Tomēr šī viņas nāvīgā brūce tika dziedināta, kad viņa pievienojās Romas formālajai kristiešu baznīcai un apvienoja pagānismu un kristietību, un tādējādi kļuva par Svēto Romas Impēriju, kurai ir jāpastāv, līdz atnāks Jēzus un to iznīcinās. Taču Roma nesoļo vienatnē. Viņas meitas ir kopā ar viņu, un viņa iegūs absolūtu varu ar Vispasaules Draudžu Padomes palīdzību. Daudziem tas var šķist kā pasaka, taču patiesībā tas ir skaidri redzams visiem, jo jau tagad draudzes kontrolē politiku, un piemērotā brīdī tās precīzi parādīs, cik milzīga ir šī kontrole. Šīs ekumēniskās kustības priekšgalā beigu beigās būs Roma, kaut arī cilvēki to iedomājas citādāk. Tā tas būs, jo Atklāsmes Grāmatā 17:3-6 ir teikts, ka netikle, noslēpumainā Bābele, sēž zvēra mugurā. Viņa kontrolē šo pēdējo, tas ir, ceturto impēriju. Tieši to dara šī Romas Draudze. Būdamā vispasaules draudžu sistēmas priekšgalā, Roma visu kontrolēs, bet zvēra tēls (draudžu sistēma) būs paklausīgs Romai, jo Roma kontrolē pasaules zeltu. Tādējādi visiem cilvēkiem būs jāpieder vispasaules draudzes sistēmai vai arī jāpaliek ārā, stihiju varā, jo viņi nevarēs ne pirkt, ne pārdot, ja viņiem uz pieres vai uz rokas nebūs zvēra zīmes. Šī zīme uz pieres nozīmē, ka viņiem būs jāpieņem vispasaules sistēmas mācība, kas ir mācība par trīsvienību utt., bet zīme uz rokas nozīmē pildīt vispasaules draudzes gribu. Ar šo milzīgo varu draudžu sistēmas vajās patieso līgavu. Šis zvēra tēls centīsies atturēt līgavu no sludināšanas un mācīšanas utt., tas kalpotājiem būs aizliegts dot mierinājumu un patiesību tiem cilvēkiem, kuriem tas ir vajadzīgs. Taču pirms vēl antikrists (kā persona) nāks pie pilnīgas varas šajā vispasaules draudžu sistēmā, patiesā draudze tiks paņemta no zemes, lai būtu kopā ar To Kungu. Dievs pacels uz aiznesīs Savu līgavu uz vareno Jēra Kāzu Mielastu.

Tā kā šī pēdējā nodaļa bija veltīta tam, lai apskatītu šīs divas draudzes un šos divus garus no Vasarsvētku dienas līdz to noslēgumam, tad mēs izmantosim šīs pēdējās lappuses, lai parādītu to šajā Lāodikejas periodā.

Šis periods iesākās pašā divdesmitā gadsimta sākumā. Tā kā tas ir periods, kurā patiesā draudze atkal būs līgava, kāda tā bija Vasarsvētku dienā, tad mēs zinām, ka noteikti ir jāatgriežas arī dinamiskajam spēkam. Ticīgie to sajuta savos garos un sāka saukt uz Dievu, lūdzot jaunu izliesanos, – tādu, kāda tā bija pirmajā gadsimtā. Šķita, ka ir atnākusi atbilde, jo daudzi sāka runāt mēlēs un tiem bija Gara izpausmes. Cilvēki toreiz noticeja, ka tā patiesi ir šī ilgi gaidītā ATJAUNOŠANA. Tomēr tā tas nebija, jo vēlāis lietus var atnākt tikai *pēc* agrā lietus, kas ir pavasara jeb MĀCĪBAS lietus. Tādā gadījumā vēlāis lietus ir PĻAUJAS lietus. Kā gan tā varēja būt atjaunošana, ja vēl nebija atnācis *Mācības Lietus*? Vēl nebija atnācis tas Pravietis-Vēstnesis, kuram bija jātiek atsūtītam, lai IEMĀCĪTU cilvēkus un atgrieztu bērnu sirdis atpakaļ pie Vasarsvētku dienas tēviem. Tādējādi tas, ko noturēja par atjaunošanu un beidzamo atdzīvināšanu pirms aizraušanas, vēl nebija atnācis. Tajā visā bija bezdievīgo, kuri piedalījās Garīgajās svētībās un Svētā Gara izpausmēs, sajaukums, kā mēs uz to esam norādījuši jau iepriekš. Tajā visā bija arī dēmonisks spēks, jo cilvēkus kontrolēja dēmoni, kaut arī izskatījās, ka neviens to neapzinājās. Turklāt, lai pierādītu, ka tas nebija ĪSTAIS, šie cilvēki (vēl pirms bija parādījusies otrā paaudze) organizējās un sarakstīja savas nebībeliskās doktrīnas, un uzcēla savus žogus, kā to pirms viņiem bija darījušas visas pārējās grupas.

Neaizmirstiet, Jūda bija uz zemes tajā pašā laikā, kad Jēzus. Viņi abi bija no atšķirīgiem gariem, un pēc nāves katrs devās uz savu vietu. Kristus Gars vēlāk atgriezās un nonāca pār patieso draudzi, bet Jūdas gars atgriezās un nonāca pār viltus draudzi. Tas ir teikts Atklāsmes Grāmatā 6:1-8: *“Tad es redzēju, ka Jērs atdarīja pirmo no septiņiem zīmogiem un dzirdēju pirmo no četrām dzīvajām būtnēm sakām kā pārkonā balsi: nāc! Es redzēju, un raugi: balts zirgs, un tam, kas sēdēja uz tā, bija šaujamais stops; viņam tika dots*

vainags, un viņš izgāja uzvarēdams un lai uzvarētu. Kad Viņš atdarīja otru zīmogu, es dzirdēju otru dzīvo būtņi sakām: nāc! Izgāja cits zirgs, ugunsšārts, un tam, kas sēdēja zirgā, tika dots atņemt zemei mieru, lai cilvēki nokautu cits citu. Pēc tam viņam tika dots liels zobens. Kad Viņš atdarīja trešo zīmogu, es dzirdēju trešo dzīvo būtņi sakām: nāc! Es redzēju, un raugi: melns zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija svāri rokā! Es dzirdēju kā balsi četru dzīvo būtņu vidū sakām: "Mērs kviešu par denāriju un trīs mēri miežu par denāriju. Eļļu un vīnu tu nesamaitā!" Kad Viņš atdarīja ceturto zīmogu, tad es dzirdēju ceturtais dzīvās būtnes balsi sakām: nāc! Es redzēju, un raugi: pelēks zirgs, un tam, kas sēdēja zirgā, bija vārds – nāve, tai sekoja elle, un tika dota vara pār ceturto tiesu zemes nokaut ar zobenu, ar badu, ar nāvi un ar zemes zvēriem." Paskatieties, kā šis Jūdas gars atgriezās kā jātnieks uz balta zirga. Tas bija balts un tik līdzīgs patiesajam, tāpat kā Jūda bija līdzīgs Jēzum. Viņam (jātniekam baltajā zirgā) tika iedots kronis jeb vainags. Kādā veidā? Tagad šis gars bija nikolaītu sistēmas līderī, un tas bija ar trīskāršu kroni kronēts pāvests, kurš apsēdās kā Dievs savā templī, saukdams sevi par Kristus vikāru. Ja jau "Kristus vikārs" nozīmē "Kristus vietā" vai "Dieva vietā" jeb "Dieva pārstāvis", tad sanāk, ka pāvests sauca sevi par Svēto Garu jeb, citiem vārdiem, viņš bija padzinis Svēto Garu, lai darbotos Viņa vietā. To viņā darīja Jūdas gars. Paskatieties, kā viņš uzvarēja: "...viņš izgāja uzvarēdams un lai uzvarētu." Kristus tā nedarīja. Pie Viņa atnāca tikai tie, kurus Tēvs jau bija iepriekš nolēmis atpestīt. Un tādā pat veidā šis gars turpināja, un pienāks diena, kad tas burtiski iemiesosies cilvēkā, kurš vadīs Vispasaules Draudžu Padomi, kā mēs to jau esam teikuši. Un ar sava zelta palīdzību (atcerieties, ka naudas maiss bija pie Jūdas) viņš kontrolēs visu pasauli, un šai antikrista sistēmai piederēs pilnīgi viss, un tā mēģinās kontrolēt katru cilvēku. Taču atgriezīsies Jēzus un visus viņus iznīcinās ar Savas atnākšanas spožumu. Un viņu gals būs uguns jūra.

Bet kā ar patieso sēklu? Notiks tieši tā, kā mēs jau sacījām. Dieva ļaudis tiek sagatavoti ar Patiesības Vārda palīdzību, kas nāk no šī perioda Dieva vēstneša. Viņos būs Vasarsvētku dienas pilnība, jo Gars no jauna aizvedīs cilvēkus atpakaļ uz turieni, kur bija viņi iesākumā. Tas ir "TĀ SAKA TAS KUNGS".

Tas ir "Tā saka Tas Kungs", jo tieši tas ir rakstīts Joēla Grāmatā 2:23-26: "Arī jūs, Ciānas bērni, priedājieties un esiet liksmi sava Dieva, Tā Kunga, apziņā! Jo Viņš piešķir jums pamācītājus taisnībā un, kā agrāk, sūta jums agrīno un vēlīno lietu, lai kloni pildītos ar labību un spaidi mirktu svaiga vīna un eļļas straumēs. Es jums atjaunošu [latv. Bībele: "Es jums griežīšu par labu..." –Tulk.] visus tos gadus, kuros jūsu ražu postīja siseņi, viņu cirmeņi, vaboles un kukaiņi, dažādi grauzēji, Mans lielais karaspēks, ko Es pret jums sūtīju, lai jums būtu papildnam ko ēst un jūs teiktu un slavētu Tā Kunga, jūsu Dieva, Vārdu, kas brīnumus darījis jūsu vidū, bet Mana tauta nekad vairs lai nenokļūst kaunā." Lūk, ir teikts, ka Dievs grasās "atjaunot". Luterāņu Periods neatjaunoja draudzi, tas tikai iesāka reformāciju. Veslija Periods neatjaunoja. Vasarsvētku draudžu Periods neatjaunoja. Taču Dievam ir pienākums to atjaunot, jo Viņš nevar atteikties no Sava Vārda. Tā nav Draudzes "augšāmcelsana", tā ir "atjaunošana". Dievs aizvedīs Draudzi atpakaļ pie Vasarsvētku dienas, kā bija sākumā. Lūk, pievērsiet uzmanību, ka 25. pantā ir pateikts, kāpēc mums ir vajadzīga atjaunošana. Siseņi, cirmeņi, vaboles un dažādi grauzēji ir apēduši visu, izņemot sakni un mazu stublāja gabaliņu. Mēs zinām, ka visi šie kukaiņi – tas ir viens un tas pats, tikai dažādās stadijās. Pareizi. Tas ir šis antikrista gars, kas periodu laikā izpaužas organizācijā, konfesijā un viltus mācībā. Bet šī sakne un stublājs tiks atjaunoti. Dievs negrasās stādīt jaunu Draudzi – Viņa oriģinālais stāds atkal atnesīs oriģinālās sēklas. Viņš to īsteno caur mācību jeb "vēlīno" lietu, kā tas ir pateikts 23. pantā. Pēc tā nāks pļaujas lietus, tas ir, ticība aizraušanai.

Tādējādi šobrīd mēs dzīvojam laikā, kad pilnībā piepildās Mateja Evaņģēlija 24:24: "Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos." Un kurš gan ir tas, kurš mēģinās pievilt pašus izredzētos? Tas ir antikrista gars šajos pēdējā laika "viltus svaidītajos". Šie melkuļi jau ir nākuši "Jēzus Vārdā", apgalvodami, ka Dievs viņus ir svaidījis šim pēdējam laikam, viņi ir viltus Mesijas (viltus svaidītie). Viņi apgalvo, ka viņi ir pravieši. Bet vai viņi ir vienisprātis ar Vārdu? Nekad! Viņi tam pieliek un no tā atņem. Nevar noliegt, ka uz viņiem ir Dieva Gars, kas izpaužas dāvanās. Taču līdzīgi Bileāmam viņiem visiem ir savas programmas, viņi vērsas ar lūgumiem, lai iegūtu naudu, viņi praktizē garīgās dāvanas, bet noliedz Vārdu vai arī To apiet, jo baidās, ka strīdēšanās varētu samazināt izredzes iegūt vēl lielāku peļņu. Un tomēr viņi sludina pestīšanu un atbrīvošanu Dieva spēkā tieši tāpat, kā to darīja Jūda, kuram bija Kristus dota kalpošana. Bet, tā kā viņi ir nepareizā sēkla, līdz ar to viņus motivē nepareizs gars. Vai viņi ir reliģiozi? Un kā vēl! Ar savu cenšanos un dedzību viņi aizēno Dieva izredzētos, tomēr tā ir Lāodikejas un nevis Kristus dedzība, jo viņi meklē lielus pūļus, lielas programmas un apbrīnojamas zīmes savā vidū. Viņi sludina Kristus otro atnākšanu, bet noliedz pravieša-vēstneša atnākšanu, kaut arī spēkā, zīmēs un patiesajā atklāsmē viņš aizēno viņus visus. O, jā, šo maldu garu, kurš pēdējās dienās ir tik līdzīgs patiesajam, var atšķirt tikai pēc tā, ka tas novirzās no Vārda; un, kad atklājas, ka viņš ir anti-Vārds, viņš vienmēr atgriežas pie argumenta, kura kļūdainumu mēs jau parādījām: "Mums taču ir rezultāti,

tā tad mēs noteikti esam no Dieva.”

Tagad, noslēgumā, es vēlos izteikt šo domu. Viscaur šajā grāmatā mēs runājam par Kviešu Sēklu, kura tika aprakta zemē, pēc tam izdzina pāris asniņus, pēc tam atnāca plaukums, un visbeidzot izveidojās īsta vārpa. Varbūt kādam radās iespaids, it kā mēs teiktu, ka luterāņiem nebija Svētā Gara tikai tāpēc, ka viņu pamata mācība bija taisnošana. Varbūt daži tā padomāja par metodistiem utt.. Nē, draugi, to mēs nesakām. Mēs nerunājam par indivīdiem vai par tautām, bet par PERIODU. Luteram bija Dieva Gars, bet viņa periods nebija pilnīgās atjaunošanas periods (caur vēl vienu tādu izliešanos kā draudzes sākumā). Tas pats bija ar Vesliju, Bufu, Noksu, Vaitfildu Breinardu, Džonatanu Edvardu, Milleru un citiem. Protams, šie vīri bija pilni ar Svēto Garu. Taču neviens no viņiem nedzīvoja atjaunošanas periodā, tāpat vēl neviens cits periods, izņemot šo pēdējo periodu, nebija pilnīga aptumsuma un atkrišanas periods. Šis ir atkrišanas periods, un šis ir arī atjaunošanas periods. Šis ir periods, kurā beidzas viss cikls. Ar to viss beidzas.

Tāpēc mēs pabeidzam šos Septiņu Draudzes Periodus, sakot vienīgi to, ko Gars sacīja katram periodam: *“Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.”*

Es patiesi ticu, ka Dieva Gars uz mums ir runājis, ne tikai mācīdams mums šīs patiesības par draudzes periodiem, bet arī uzticīgi strādādams ar indivīdu sirdīm, lai tie varētu pievērsties Viņam. Tas ir visas sludināšanas un mācīšanas mērķis, jo tieši Vārda sludināšanā un mācīšanā avis dzird Dieva balsi un seko Viņam.

Es nekad neesmu sludinājis tālab, lai cilvēki sekotu man vai pievienotos manai draudzei, vai izveidotu kādu apvienību vai organizāciju. To es nekad neesmu darījis un arī tagad nedarīšu. Šādas lietas mani neinteresē, bet mani interesē Dieva lietas un cilvēki, un es būšu gandarīts, ja man izdosies paveikt vienu, un tas ir – redzēt, ka ir izveidojušās patiesi garīgas attiecības starp Dievu un cilvēkiem, kad cilvēki kļūst par jauniem radījumiem Kristū, piepildīti ar Viņa Garu, un dzīvo saskaņā ar Viņa Vārdu. Es aicinu, ļoti lūdzu un brīdinu visus dzirdēt Viņa balsi šajā laikā un pilnībā atdot Viņam savas dzīves, tāpat kā arī es ticu savā sirdī, ka esmu atdevies Viņam visā pilnībā. Lai Dievs jūs svētī, un lai Viņa atnākšana iepriecina jūsu sirdi!